

örömHÍRlap

A Fót-Központi Református Egyházközösség Folyóirata

...példaképei a nyájnak 1 Péter 5,3.

TARTALOMJEGYZÉK:

<i>Presbiterválasztás</i>	1
<i>Bizonyságtételek</i>	3
<i>Örömteli nap</i>	8
<i>Evangélizáció</i>	10
<i>Óvodai beszoktatás</i>	12
<i>Szeretothonban</i>	12
<i>Hitmélyítő hét</i>	13
<i>Nyomorúságomban</i>	14
<i>Imatémák</i>	15
<i>Hirdetések</i>	16

A közöttetek levő presbitereket tehát kérem én, a presbitertárs és Krisztus szenvedésének tanúja, valamint eljövendő dicsőségének is részese: legeltessétek az Isten közöttetek levő nyáját; ne kényszerből, hanem önként, ne nyereszkerészből, hanem készségesen; ne is úgy, mint akik uralkodnak a rájuk bízottakon, hanem mint akik példaképei a nyájnak. És amikor megjelenik a főpásztor, elnyeritek a dicsőség hervadhatatlan koszorúját. 1Pt.5,1–4

Református egyházunk törvényei szerint a presbiteri megbízatás hat évre szól. A jelenleg működő presbitériumok 2006. január 1. óta töltik be hivatalukat. Tehát a harmadik negyedév folyamán a Magyarországi Református Egyház minden gyülekezetében presbiterválasztást kell tartani. Megszoktuk, hogy régen a dolgok nélkülünk dőltek el. Most mint gyülekezeti tagok, ha szerepel nevünk egy gyülekezet választói névjegyzékében, ott választók, illetve választhatók leszünk. Ez egy olyan esemény, amikor aktívan beleszólhatunk közösségünk életébe – legalább egy szavazattal mind a jelölésnél, mind a választásnál.

Egyházzá nem a magukat különös képességekkel megáldottnak tartó emberek szerveződnek, hanem az önmagukat bűnösnek valló, de Krisztus által megváltott emberek közösségében teremt, szül újjá a Lélek, hogy ez a kö-

zösség mint egyház, teljesítesse Urától kapott küldetését a világban. Ezt a gyülekezetet Isten akaratából a Fiú Szentlelke és Igéje által, az igaz hit egységében gyűjti egybe, azt oltalmazza és megőrzi. Reformátor őseink igaz hitvallása ez az egyházzól a Heidelbergi Káté ötvennegyedik kérdés-feleletében.

A gyülekezet, noha egy test a Krisztusban, mégis különböző tagokból áll, és ezeknek a tagoknak különböző, Istentől és az ő Szentlelketől nyert és kapott kegyelmi ajándékai, karizmái vannak. A gyülekezetben élők mindegyikének tudnia kell, hogy ő egymaga nem képviselheti az egész testet, ugyanakkor mindenkinek van szerepe, szolgálata a közösségen belül, ezért mindenki nélkülözhetetlen.

Az egyházi tisztség is Isten rendelésén alapul, és az egyház rendje szerinti elhívás alapján gyakorolható. Az egyházi tisz-

tartalma: szolgálat. Az igehirdető és tanító, a presbiter és a diakónus ugyanannak a testnek a tagjai, és mind Krisztus hatalma alá vannak rendelve. Ez azt jelenti, hogy a gyülekezet vezetésében együtt vesznek részt, és segítik egymást. Ennek következtében az egyszemélyes rendszer mind az egyház képviselőjében és vezetésében, mind a terhek hordozásában kizárt.

Ki a presbiter?

A presbitérium tagja Krisztus elhívott, választott szolgálója (Jn. 15,16), Isten eszköze. A látható egyházban teljes jogú egyháztag, aki tiszta erkölcsű, mértékletes és józan életet él. A Szentírással naponta, az úrvacsorával rendszeresen él, az egyházi közterheket példamutatóan viseli, családjával a keresztyén család útját járja. Az Igéről, hitvallásainkról és az egyházi szolgálatokról kellő ismerettel rendelkezik, konkrét szolgálata van a gyülekezetében, az egyházban.

Vannak az egyháznak törvényi előírásai, amelyek a Szentírásan alapulnak. Ezek meghatározóak és fontosak, de meg kell vallanunk, hogy alapvetően a szív ügye az elhívás a szolgálatra. Akkor ismerjük meg Isten akaratát, ha teljes szívünket neki adjuk, és betartjuk parancsolatait. Isten végtelen szeretetére (Jn. 3,16) a nagy parancsolat megélésével válaszolhatunk, míg a másodikra, a felebarát szeretetére (Mt. 22,37–38) a kezdő lépés, hogy gyülekezetem minden tagját elfogadom testvéreként.

Magyarországon csak az 1791-es budai zsinat rendelte el a presbitériumok szervezését. Gyülekezeteink életét és erről való gondolkodását szemlélve, a gyakorlatban mind a mai napig két súlyos hibát találhatunk. Egyrészt: a presbiterek nem képviselők, hanem Krisztus választottjai, ezért a választásnál a személyekre vonatkozóan is Isten akaratát kell keresnünk, mert csak azon van áldás. Másrészt: a hatalom nem a népé, a gyülekezeté, a lelkészé, a presbitériumé, hanem Krisztusé. Ezért a választásnál a gyülekezet tagjai nem szavazóalanyok, hanem hitvalló

tagok. Az egyház minden tagjának, aki találkozott az Úrral, megismerte az ő szeretetét, gyógyítását és hatalmát, aki tanítvánnyá szegődött, megvallotta bűneit, és bizonyágot tett, a szolgálatban van a helye.

Feltettük emberi kérdésünket: ki a presbiter? Hitünk és ismereteink alapján kerestük a válaszokat, de ha elfogadjuk, hogy Jézus választ bennünket, akkor hagyjuk Őt is kérdezni. Ő csak ennyit kérdez: szeretsz-e engem? (Jn. 21,17) Ha gyülekezetünk választó vagy választható tagja vagy, a jelöltek vizsgálása vagy önmagad mérlegre helyezésének első lépéseként ezt kérdezd te is: mennyire látszik rajta, rajtam Krisztus szeretete? Ő nem a szakmaiságot kérdezi, nem világi ismereteket, hanem a Hozzá való viszonyt. Akinek az életén ki-rajzolódik Krisztus szeretete, az a presbiter, az lehet példaképül a nyájnak.

Sebestyén Győző, lelképásztor

Füle Lajos: Presbiterek

Kinek a lelke vágyik a fényre,
kinek kenyeré az Úr Igéje,
és kenyeréből másnak is szel,
az presbiter.

Kinek van szeme a más bajára,
kinek van füle a más jajára,
a tennivalóit így méri fel,
az presbiter.

Ki másnak vermét sohasem ássa,
aki keresztjét nem teszi másra,
a mások terhé így veszi fel,
az presbiter.

Kinek a templom kegyelem háza,
otthon van benne maga, családja,
bár mindenütt az Úrra figyel,
az presbiter.

Aki hitét örömmel megvallja,
mind presbiter, bár nem az a rangja,
de kedves élet Isten előtt:
megáldja és megszenteli őt.

Bizonyosságtétel

Bevallom, nehezemre esik írni magamról, mert nem könnyen nyílok meg mások felé. Az egész életem ellentétes erők színtere volt, mert valahányszor az Úr kinyújtotta felém a kezét, a Sátán mindig tett valamit, hogy viszszarántson. Ha a kapcsolataimban elérek egy bizonyos pontot, a mai napig gyakran teljes hátraarcot teszek – megelőzve a csalódásokat.

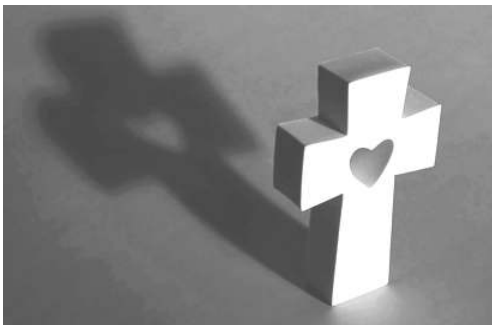
Hátrányos helyzetű családban nőttem fel, a költségvetésünk tele kölcsönökkel és adósságokkal, gyakorlatilag napról napra éltünk. Tizenéves koromban is még 22 nm volt az egész lakásunk négy emberre. Pedig a szüleim próbáltak törődni velünk, de mindig dolgoztak, hol gyárban, hol segédmunkásként. Egy évvel idősebb bátyámmal hat-hét évesen egyedül jártunk óvodába, iskolába, délután pedig nagyszüleim vigyáztak ránk – már amennyire ez kitelt egy alkoholista nagypapától és egy szinte ágyhoz kötött, vak nagymamától, aki a Jehova tanúi társaság tagja volt. Mivel öt évesen már szépen tudtam olvasni, így délutánonként én olvastam fel a nagyinak az Örtorony és az Ébredjetek című újságokból. Isten kegyelmének hála, ezekből az iratokból csak a szép képek maradtak meg bennem, és az az üzenet, hogy Isten szeret minket, és ha jók leszünk, egy nap eljutunk a Mennysországba. Mivel még sosem volt nyaralni a család, ezért már alig vártam az indulás napját, de az utazás valahogy mindig elmaradt. Pedig én tényleg igyekeztem nagyon, nagyon jó lenni...

Bár nem voltam megkeresztelve, még katolikus hittanra is járni kezdtem. Mielőtt azonban jobban megismerhettem volna Istent, a Sátán közbeszólt: a szüleim kilenc éves koromban elváltak, én édesanyámmal maradtam, a bátyám édesapámmal. A szétszakadást a család minden tagja megsínylette. Én 11 évesen szívműtéten estem át, a bátyám mindig rossz társaságba keveredett, édesanyám bűnös kapcsolatokba menekült, édes-

apám a kocsmákban keresett vigaszt. És én újra és újra azt kérdeztem: hol van most Isten? Visszamentem volna a nagymamámmal, hogy megkérdézzem, de a válást követően nem sokkal ő és a nagypapám is meghalt. Anyámmal nem volt jó a kapcsolatunk, ezért megszöktem, és apámhoz menekültem, de folyton mardosott a bűntudat, hogy egyedül hagytam anyámat. Sehogy sem volt jó, az életetett, hogy ennél rosszabb már csak nem lehet. Ekkor édesapám pár hónap leforgása alatt feleségül vett egy kocsmai pincérnőt, anyám nem sokkal később egy pedofil fiatalemberrel kezdett viszonyt. És gyermekként rádöbbsentem, hogy az én képzelőerőm elég kevés a Sátán kreativitásához képest. Úgy éreztem, magányosabb vagyok, mint valaha, de valójában Isten egy percre sem hagyott magamra.

Az osztályfőnököm a családi helyzetemet látva megsajnálta, és foglalkozni kezdett velem. Tehetségesnek talált, és az ő közbenjárására, szociális alapítványok segítségével egy bentlakásos, hatosztályos református gimnáziumba kerültem. Fellélegezhettem, távol a családomtól. Végre ráléphettem az Isten megismeréséhez vezető igazi útra, és én igyekeztem magamba szívni minden tudást. Megkeresztelkedtem, konfirmáltam, hittanból készültem az érettségire. Diakóniai munkákban vállaltam részt, így láthattam a hajléktalanokat és az iszákosokat mentő missziók munkáját, ünnepekkor idősek otthonában szolgáltunk, és jól éreztem magam a szolgálatok alatt. De valami mégis hiányzott. Láttam, hogy Isten hogyan segíti a gyülekezetbe járók életét, számtalan csodálatos megtérést hallgattam végig, de azt már képtelen voltam elfogadni, hogy a Jézus áldozatán keresztül felkínált kegyelem nekem is szól. Úgy éreztem, nem vagyok hozzá méltó, nem vagyok hozzá elég jó, bármennyire is igyekszem az lenni.

Ekkor Anikó néni, az egyik nevelőtanárom – megértve a problémámat – megkért, hogy segítsek be egy fogyatékos gyermekeket ápoló

gyermekotthon munkájába. Jó érzés volt látni, hogy a súlyosan sérült kisgyermek is mennyi módon ki tudja fejezni felém a hálójukat és szeretetüket, pedig még alig tettem értük valamit. Hamar megszerettem őket, és egyre inkább kötődtem hozzájuk. Anikó néni pedig egy nap ravasz módon csak annyit kérdezett: hogyan tudom szeretni ezeket a gyermekeket, mikor ennyi hiányosságuk van. Én pedig rácsodálkoztam, hiszen nekem ez a szeretet olyan természetes volt, és őket szeretni, segíteni engem is boldoggá tett. Majd csendesen ennyit mondott: most már talán érted, Isten hogyan is szerethet minket, embereket.

Akkor már értettem, és tudtam, hogy ez örök lecke lesz számomra. Az Úr kezébe tettem az életemet, és a gyógypedagógiát választottam hivatásomnak és szolgálatomnak. Nem állítom, hogy az életemből eltűntek a problémák, hiszen a Sátán azóta is folyamatosan próbálkozik, főleg a családomon keresztül. De már nem vagyok egyedül a harcokban, és a gondolataimat nem a kilátástalanság és a magány, hanem a remény tölti ki. Ha elfáradok, van egy csodálatos férjem, akit Isten adott társamul a nehéz időkre. És van a főti gyülekezet, ahol kezdem egyre inkább otthon érezni magam, és megtanulni, hogy lehet számítani a barátainkra, amikor kell. Mert ha magányos vagyok, nem kell megvárnom, amíg Isten indíttatására rányitja valaki az ajtót, hanem én is megkereshetek bárkit a gyülekezetből. És ki tudja? Abban a pillanatban talán azért voltam kicsit magá-

nyos, hogy Isten engem indíttson arra, hogy rányissam valaki másra azt az ajtót.

Némethné Izer Szilvia

Követlek Téged bárhová!

Végh Tamás bácsihoz jártam gyermekkoromban hittanra, ide a főti gyülekezetbe. Szüleim vallásos környezetben neveltek. Minden vasárnap templomba „kellelt” mennem. Volt, amikor templom helyett moziban ültem itt, a főti kis mozinkban a matinén. 10 órakor kezdődött, és pont akkor lett vége, amikor az istentiszteletnek. Otthon nem is vettek észre semmit belőle, mindaddig, amíg nem kérdezte meg édesanyám, hogy volt-e keresztelő? Kit kereszteltek? Hazudni nem tudtam, ekkor bevallottam, hogy nem tudom, és nagyon szégyelltem magam. Többet ilyet nem tettem. Nem kaptam ki, de a föld alá süllyedtem. Később jártam ifi órákra is, és az énekkarban is végeztem szolgálatot, majd elmaradtak ezek az alkalmak, eltávolodtam a közösségi élettől, és a templomba járás maradt meg, mint egy szertartás a vasárnapi ebéd előtt. Eltelt pár évtized. Találtam társat, akit annyira szerettem, és úgy éreztem, mindent megkapok tőle, amire vágytam: szeretetet, törődést, szövetségest, hogy a gyermekről is lemondtam miatta, noha vágytam rá. Tíz évig éltünk együtt, szeretetben, boldog voltam, minden rendben volt, sokat utaztunk, jól ment a munka, volt pénzünk, és én nem törődtem semmivel, csak a mának éltem. Világi életet éltem. Mégis sokszor elgondolkodtam már akkor, hogy minden megvan körülöttem: szép autó, közös otthon, szeretet, szerelem, anyagi biztonság, és mégis valami hiányzott az életemből a gyermekem kívül, de nem tudtam, hogy mi is az. Egy nap párom kerékpározás közben összeesett, és örökre elment. Hirtelen szívhalál. Egyik napról a másikra veszítettem el azt, akit szerettem, veszítettem el az otthonomat és mindent. Gyászoltam. Végtelen szomorú voltam,

intenzíven jártam a templomba, de nem találtam vigaszt, pedig akkor is ott állt Jézus és kopogtatott, és az ajtót nem nyitottam ki. Eltelt bő egy év, és új társat kaptam. Kezdetben ellenálltam, de úgy éreztem, azt hittem, hogy ő Isten ajándéka, és életem révbe ért. Nagyon intenzív volt a kapcsolatunk. Munkájából kifolyólag külföldre kellett költözni, és én feladtam mindent, és azt mondtam: bárhová mész, követlek – és követtem. Így is lett. Pedig ezt nem neki kellett volna mondanom, most már tudom. Nem hallottam és nem láttam. Nem sokkal a kiköltözés után Édesapám meghalt, és hazajöttem. Innentől kezdve már nem volt semmi olyan, mint előtte. Az ő Édesapja is hamarosan eltávozott örökre, néhány hónap múlva. Az események felborították az egyensúlyt, és végül újra egyedül maradtam. Apukám halálával minden megváltozott. A barátoktól vártam a lelki segítséget. Akiről azt gondoltam, nekem küldte Isten, ellökött magától. Nem kellett már a problémákkal, a fájdalmakkal neki. Minden estém sirással telt. Egyedül kellett a gondolataimmal lennem, két rosszul sikerült munkahelyválasztás után már mindent összedőlni láttam.

Úgy éreztem, nem sikerült semmi, esténként a múlt kínozta, újra és újra előjöttek az események, nem hagyott nyugton, úgy éreztem, hogy szó szerint megbolondulok. A múltat nem tudtam lezárni. Nem tudtam túllépni. Semmi nem tudott megnyugtatni, már nem is hívtam senkit, hiszen nem akartam más terhére lenni. Kihez forduljak? Most már tudom, hogy ki az, aki hívott, ki az, aki hiányzott, és ki az, akinek korábban kellett volna azt mondanom: követlek, bárhová mész! A Jó Isten látta csak, hogy mennyire szenvedek, és a megbolondulás határán vagyok. A Jó Isten nem hagyott elveszni. Csodálatos munkát végzett. Nem hagyta, hogy elveszsek. Tavasszal kaptam egy meghívást a Keresztkérdések sorozatra a testvéremtől, aki már hitben jár, és annyira megváltozott, és annyira más lett, hogy nem is értettem akkor.

„Csak fiatalok jönnek, vacsizunk, jót beszélgetünk, gyere, jól fogod érezni magad!” – mondta a testvérem a hívogató marketinget. És elmentem. Nagyon hálás vagyok a Jó Istennek. Eleinte nem értettem, hogy mi ez. Kaptam egy Mai Ige című kiadványt is a nővéremtől, amelyet elkezdtem olvasni. Amikor a Keresztkérdéseken kiscsoportokban beszélgettünk, a lelkészasszony, Sebestyén Julianna találoan mondta, hogy mindenkinek eljön az a bizonyos „kopp”. Az első „kopp” az volt, amikor ezt olvastam a Mai Ige kiadványban:

„Bocsáss meg magadnak, hiszen Isten megbocsátott! Mivel Ő a kereszten át néz rád, ezért elfogad. (Efézus 1,5) Végül: indulj el a fájdalomtól a nyereség felé! A gyógyuláshoz idő kell, tehát fogadd el, hogy még érzel bizonyos haragot, félelmet és szomorúságot. Ne tagadd meg őket, ez a folyamat része. De ne is tedd a magadévá, tudd, hogy mikor van itt az ideje továbblépni! **Nem mehetsz háttal a jövőbe, és az Isten által neked készített jövő több boldogságot tartogat, mint amennyire a múltadból emlékszel.**”

Amikor megszólít az Úr, amikor hív, és nyújtja a kezét, hogy fogd meg, Jézus az egyetlen út. „Jöjjetek énhozzám mindnyájan akik fáradtak vagytok, és nehéz terheket hordoztok. Hadd tanítsalak titeket.. és megnyugvást találtok lelketeknek. (Máté 11,28). Elindult bennem egy folyamat. Éhes lettem az Igére. Vigasztaló szavakat kaptam. Azon

kaptam magam, hogy várom a hétfői alkalmakat! A Keresztkérdések sorozaton Márk evangéliumát olvastuk hétről hétre, és hallgattuk Isten ígétjét és az ige magyarázatát, és kis csoportokban beszélgettünk.

Ki volt Jézus, miért jött? „Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem hogy a bűnösöket.” (Márk 2,17) Jézus azt mondja, a betegeknek van szükségük RÁ! Hiszen én beteg vagyok, nagyon beteg. Jézus azért jött, hogy megmentsen bennünket! Nincs olyan ember, akinek nincs szüksége megmentőre! Nekem is szükségem van RÁ! Az előadásokon sorban jötték a hozzám szóló mondatok és kérdések. Mit teszek a bűneimmel? Látom -e? Mit teszek az életemmel? Jézus helyettem halt meg! Én lehetőséget kaptam! „Mert az Ember Fia nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért.” (Márk 10,45)

Rávilágított a bűneimre. Meghalt értem Jézus! Nem kell megfelelnem senkinek, feltétel nélkül szeret! Jobban szeret bennünket, mint azt feltételeztük volna. Kegyelmi ajándék. Isten úgy bánik velünk, ahogyan egyszerűen nem érdemeljük meg. Az előadásorozat rávilágított arra, hogy van Valaki, aki azért jött, hogy engem megmentsen! Letöröl minden könnyet a szemünkről! Minden könnyemet! Nem kell együtt élnem a bűneimmel. Megbocsájt nekem. Oda vihetem, letehetem a kezébe, és ő elhordozza helyettem. A Mai Ige kiadvány és a Keresztkérdések sorozat egyre jobban szólt hozzám. Túl hosszúnak találtam az egy hetet az alkalmak között, amit várni kellett, hogy újra ebben a közösségben legyek. Ahol a lelkem seibeit mintha bekötoznék, ápolnák. Az előadásokon elhangzottak mintha nekem szóltak volna. Az ott elhangzottak előkészítették a döntésemet, amit felírtam: Mit jelent keresztyénnek lenni? Tagadd meg magad! „Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztyét és kövessen engem.” (Márk 8,34) És újra hozzám szólt az Úr Jézus! Ki irányítja az életedet, Barbara? Barbara, ami-

hez ragaszkodtál azt elveszítetted, mindent. MINDENT! Barbara, mi a döntésed: megmentőd legyen-e vagy sem Isten? Add fel azt, ami tönkretesz Téged, hogy ne veszítsd el a lelkedet. Letöröl minden könnyet a szemedről. Nem kell együtt élned a bűneiddel! Jézus mondja: nem hal meg, aki hisz énbenem!

Jöttek, jöttek a mondatok, melyek világossá tették a számomra, hogy egy út van! Jézus. Május 13-án ültem le lelkészasszonnyal csendes-ségre, beszélgetésre, és amikor megkérdezte végül, hogy most szeretnék-e Jézushoz imádkozni és behívni az életembe, eszembe jutott a női csendesnap, amiért hállás vagyok, hiszen ott is az időről volt szó, ez végigfutott a fejemben, és azt feleltem: igen, most szeretném. Megtérni szeretnék Jézushoz, mert elfáradtam NAGYON, és meghallottam hívó szavát. Aznap behívtam életembe Jézust. A női csendesnapon megkaptam az Úrtól, hogy ma van itt az idő. Igen, én Téged követlek Uram bárhová! Nem mást! Megvilágosítottad! Légy az örök hű barátom Jézus!

Köszönöm azt a békét, amit kaptam Tőled, Mennyei Atyám, és taníts engem, mutasd meg az utadat, erősíts meg a hitben, hogy méltó legyek Hozzád!

Szelíd szemed Úr Jézus, jól látja minden bűnömet, személyemet ne vesse meg, szelíd szemed Úr Jézus.

Sziráki Barbara

„Én vagyok az út...”

Drága Megváltóm megtalálása, szívembe fogadása egy tragédiával kezdődött. Egy ige folyamatosan foglalkoztatott. Ez a János

evangéliuma 14:6 „Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához, csakis én általam.” Nem érttem, miért jön a gondolatomba ez az íge, de most már értem. Az Úr már gyerekkoromban keresett, de én nem figyeltem oda hívogató szavára. Ez az

íge végigkísért életem főbb eseményein során: konfirmációmkor, házasságkötésemkor, gyermekem keresztelesekor, édesapám halálakor, majd a megtérésem ígéje is ez lett: „Én vagyok az út, az igazság és az élet.” Legmélyebben a szívemig akkor hatolt, amikor az édesapám életéért küzdöttek az orvosok: én az udvarunkon kezemben az énekeskönyvvel, térdre borulva a nagy fenyőfa alatt könyörögtem fel, az ég felé az Úrhoz: Uram, segíts! Kinyitottam az énekeskönyvet, és a 262. dicséretet olvastam végig, mindegyik versszakát, de különösen a

4. versszak volt a szívembe markoló számomra: „Éljek-e? Nem tudom. Mert késik halálom, s kínjaim nevednek, kétségbe essem-e, halált szerezzek-e nyomorodott fejemnek...” Ekkor tudatosodott bennem, hogy szól az Úr hozzám. Ekkor jött oda az orvos: részvétet kívánt. Erre én felolvastam neki a 262. éneket végig. Türelmesen végighallgatta.

Másnap reggel a barátaimmal a fasori templomban ültem istentiszteleten, ahol az Úr megint szólott: „Én vagyok az út...” Nem hagyott nyugodni, hol van az az út. Az istentisztelet után belső késztetést éreztem, hogy kimenjek a főtí református templomba, ahova édesapámmal is jártunk, és oda üljek, ahol együtt ültünk mindig. Nem tudtam, hogy női csendesnap van. Fent ültem a karzaton, és csak kértem az Urat, hogy segítsen. Ekkor

odajött hozzám a lelkészasszonyunk és Végh Tamásné Julika, majd elkezdtek velem együtt imádkozni, már ha imádkozásnak lehet nevezni a zokogásomat.

Vallásos emberként éltem az életem, de csak ott ültem a templomban minden vasárnap, valahogy mindig kívántam azt az otllétet. Tudtam, hogy van Isten, de hogy ki az a megváltó, és ki az a „Krisztus” – nem értettem.

Teltek a napok, és csak a templomba kíváncskoztam. Minden igehirdetést végigsírtam, mintha rólam beszéltek volna. Mentem lelki beszélgetésre a Fasorba, Végh Tamáshoz, aki már rögtön mondta, ő már tudta: nekem lelki szanatóriumba kell mennem, ott az áldott Orvos, aki engem meggyógyít. Utólag már tudom: el volt készítve nekem! Biára kellett mennem egy hétre – akkor még nem érttem, hogy vág minden így egybe. Amikor Biára érkeztem, olyan nagy szeretettel fogadtak az ottaniak, de legnagyobb meglepetésemre még 9 főtí nőtestvérem is ott volt, köztük lelkészasszonyunk is. A rengeteg beszélgetés során rájöttem, hogy idáig nem is éltem a megkötözöttségeim miatt. Nem tudtam az Úr útjára lépni, mert a Sátán nem engedett: az asztalkopogástól a jóslásig, a horoszkóp, a lottó, káromkodás, kártyavetés, amit lehet, kipróbáltam.

De az Úr Jézus nem hagyott elveszni, mert meghalt értem is a kereszten. Újra letérdelve Jézus lábainál megvallottam bűneimet, melyeket megbocsátott nekem, így kaptam tőle örök életet! Most már tudom azt is, miért dúdoltam mindig, hogy „Isten Bárányára letészem bűnöm én, és lelkem béke várja, ott a kereszt tövén...” Igen, mindig sírtam. Most is, de már örömben, mert Megváltóm békét adott, Ő lett a mennyei édesatyám! Elvesztettem a testi édesapám, de helyette kaptam egy lelki édesatyát, és Ő most már a mindenem! Nem élet Nélküle az életem! Köszönöm Uram a kegyelmed, és hogy vagy nekem!

Sziráki Erika

Örömteli nap

Az idén nem tudtunk nyaralni menni, sajnos kimaradt a fenyvesi táborozás, ezért még annál is jobban vártam a szokásos őszi családi napot, vágytam már gyermekeimmel együtt a gyülekezet nagy családjában lenni. Bár délelőtt még borús volt és kicsit hűvös, ahogy kezdtünk belemelegedni a különböző programokba, úgy melegedett az idő is, délutánra pedig szikrázóan kisütött a nap – és nem csak ettől melegedhetett át a szívünk-lelkünk.

Elvégeztem a házi feladatot, amit Katona Zsuzsanna lelkipásztorunk a családi nap áhítatán ránk bízott, és végigolvastam János evangéliumának 15–17. fejezeteit. Háromszor fordul elő ebben a három fejezetben az

a kifejezés-kívánság, hogy a mi örömünk teljes legyen. Ez volt a nap alapigéje is, melyet egy mosolygós kártyán a nyakunkba akasztva viselhettünk, amely a János 15,11-ből származott: „Ezeket azért mondom nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek, és a ti örömötök teljessé legyen?”.

Aki részt vett ezen a napon, valóban sokfajta örömet élhetett át: a gyerekek egyikjátéktól a másikig járhatták végig a templomudvart, rajzolhattak lufira, dekorálhattak repülőt, fújhattak óriás szappanbuborékot, kipróbálhatták a felfújót csúszdát, az ugrálóvárat, a gólyalábazást, kifesthették az arcukat, és még sorolhatnám, hogy mi mindennel szórakoztathatták magukat; a felnőttek pedig nem csak az ő örömeikben gyönyörködhetek – amellet, hogy maguk is kipróbálhatták a játékokat, biztosan fiatalodtak pár évet-évtizedet ebben a vidám társaságban. Bárki benevezhetett a szilvásgombóceví versenyre, aki pedig nem volt ilyen vállalkozó kedvű, beérhette azzal, hogy a már hagyományos süteményversenyre érkezett 50féle süteményből falatozgatasson kedve szerint, persze csak miután jóllakott a finom, forró gulyáslevesvel.

Sok mindennek örülhettünk, de meddig tart az örömünk? Addig, míg valami más el nem tereli a figyelmünket, vagy amíg egyszerűen véget nem ér – ahogy a családi nap is. Ez a fajta öröm elfogy, talán feledésbe is merül. A lelkünk kiüresedik, újra gerjed a sóvárgásunk, hogy valamivel feldobjuk a kedvünket. Sokféle módon keressük

újra az örömet, előfordul az is, hogy helytelenül, tiltott utakon járva. Ilyenkor ott marad egy rossz szájíz, vagy jöhet a csalódás.

Nem ilyen örömről beszél nekünk az evangélium. Létezik öröm, ami olyan, mint a tiszta forrásvíz, ami sosem apad el, mindig friss és éltető. Ez Jézus öröme, aki azt szeretné, hogy ebből mi is részesedjünk: **az ő öröme az, hogy Isten szereti őt, gyönyörködik benne, és az Atyával egyek.** Ez nem olyan öröm, amit Jézus egyszerűen a kezünkbe te-

het, inkább olyan, mint ha azt mondaná: gyere velem, ha együtt megyünk fel a hegyre, még ha fáradtságos is ez az út, az út és a gyönyörű kilátás örömeiből együtt részesülünk.

De hogyan is gyönyörködhetne *mibennünk* az Atya? Hogyan lehetnénk Vele közösségben? Hányszor mondtuk már Istennek, hogy hagyj engem, más dolgok vonzanak, a saját

utamat akarom járni? Ő mégis gondoskodott, hogy legyen út Hozzá: ha az Ő fiát megbecsüljük, rá figyelünk, őt követjük. Isten azért szeret minket, mert Jézust választjuk. Ha Jézusra figyelünk, neki engedelmessékedünk – ez a legfőbb, legtartósabb öröm, amit soha senki és semmi el nem vehet tőlünk. Ahogy az ének mondja: ha Jézussal mész, „ragyog ösvényed felhőn át is”.

Vegyük elő a Bibliánkat, és olvassuk el a János 15–17-et, hogy megértsük, Jézus mennyire szeretett minket, hogy közösséget vállal velünk, a barátjának nevez, hogy kibékített minket önmagában az Atyával, és hogy a Szentlélek által elvezet a teljes igazságra. Ez az a teljes öröm, ami a miénk lehet, és ami

nem múlik el soha. És ebből fakad az az öröm is, amit a gyülekezet apraja-nagyja, s köztük jómagam is megtapasztalhatott szeptember 10-én: hogy jó dolog Krisztus testének tagja lenni, közösségben, szeretetben, egymásra és Krisztusra való odafigyelésben.

Szabóné Forgács Gabriella

Evangelizáció

Találkozás Jézussal volt a címe annak az evangelizációs hétnek, melyet 2011 szeptemberében egy héten át hallgathattunk gyülekezetünkben Ittész István evangélikus lelkipásztor igehirdetése során.

1. nap: Nátánael találkozása Jézussal

Alapige: János 1:43–52

Ha valakivel meg akarunk ismerkedni, ahhoz szükséges a személyes találkozás. Lehet, hogy egy ismerősre, barátira is szükségünk lesz, aki bemutat bennünket. Nátánael számára Fülöp volt Isten eszköze. Jézusról beszélt, mindent elmondott róla. De Nátánael értelmes ember léte nem hitte el, hogy megtalálták a Názáreti Jézust. Mindennap imádkozott, olvasta a Szentírást, de kételkedő volt: Názáretből származhat-e valami jó? Jézus látta őket, megszólította, lehajolt hozzá. Elmondta, hogy mindent tud róla, mindent látott, ami vele történt. Nátánael ekkor felismerte, hogy Isten fiával, Jézus Krisztussal találkozott. Isten munkálkodott szívében, mert szánt rá időt. A Jézussal való találkozást nagyon komolyan kell venni. Szent Lelke által mindennap lehet Vele találkozni, de bizonyos feltételeknek kell teljesülni ahhoz, hogy Vele találkozhassunk. Ilyen feltétel a „hallás”: ha Isten hív, akkor megyek. Istennek mindenkivel terve van. Mindenkit hív találkozóra. Elfogadjuk a meghívót? Akarunk találkozni Jézus Krisztussal? Mehetünk, úgy ahogy vagyunk, és Ő átfőmál. Senki nem mehet az Atyához, csak Jézus Krisztuson keresztül. Nátánael hitre jutott, Krisztus gyermeke lett. A hit Isten kegyelme, és megkaphatja, aki kéri. Vajon mi kinek adjuk a hitünket? Jézus kezébe tudjuk-e tenni az egész életünket? Kitől várjuk a megtartásunkat?

2. nap: Nikodémus találkozása Jézussal

Alapige: János 3:1–13

Nikodémus írástudó, a zsidók főembere volt, aki olvasta a Szentírást, ismerte Jézus Krisz-

tust, tudta, hogy Istentől való teremtmény. Titokban, éjjel kereste fel Jézust. Elmondta, hogy Jézus Istentől való teremtmény, de nem mondja el magáról azt, hogy a szívében nagy problémája van az „üdvösséggel, az örök élet” kérdésével. Mi az élet értelme, ha egyszer elmúlik? Jézus látja az ember bensőjét, szívet. Ismeri gondját, és rögtön válaszol: újonnan kell születni, felülről, Istentől való új élettől. Testi újjászületéssel nem lehet megoldani a problémát, nem egy új teremtésre van szükség, hanem egy mennyei újjászületésre. Isten szereti az embert, szereti a világot. Nem akarja, hogy kárhozzátra jussunk, ezért küldte fiát, Jézust. Újjászületés és megtérés nélkül nincs üdvösség, e nélkül mindenki kárhozzátra jut. Az újjászületés Isten Szentlelkének a munkája, amikor elhagyjuk a régi bűnöket, elfogadjuk, hogy Jézus a megváltónk.

3. nap: A samáriai asszony találkozása Jézussal

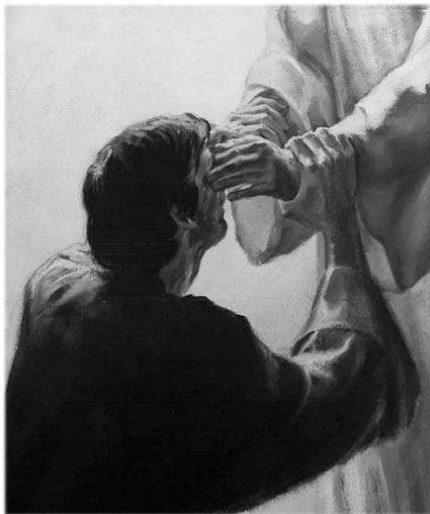
Alapige: János 4:1–42

Jézus Samárián keresztül megy Galileába. A kútnál megpihelve találkozik egy asszonnal. Különös találkozás ez. Láthatjuk, hogy Jézus Krisztus milyen figyelemmel van minden nép iránt. Isten számára minden ember fontos. Mindenki drága Neki. A világtéremtő Isten számon tart minket, ismer bennünket, még a gondolatainkat is tudja. Az az idegen asszony méltatlan volt rá, hogy Jézus találkozzon vele, de Jézus minden akadályt átlépve szóba állt vele, elkezdte lelkigondozni. Aki elfogadja közeledését, azzal Ő beszél. Isten előkészítette ezt a találkozást, de nem erőlteti senkire magát. Isten szemében minden ember egyformán bűnös. Mindent tud rólunk, ismeri dolgainkat. Ő szeretne beszélni velünk lelki dolgainkról, személyesen szeretne találkozni. Istennek a lelkünk fontos, az örök életünk. Ezért kínálja fel az élő vizet. Isten az Igén keresztül beszél velünk. A samáriai asszony megdöbbsent, hogy az az idegen mindent tud róla, ismeri. Tudja, hogy önimádó, nem az Istent imádja. Jézus el-

mondja az asszonynak, hogy akkor gyógyul meg, ha tele lesz a szíve Isten iránti imádat-tal, és akkor nem fog vétkezni. Ez az asszony megérti! Vajon mi megértjük-e? Jézus Krisztus, az Isten fia az elveszett embert látja, és kijelenti magát. Lehajol hozzánk, bűnös emberekhez, beszél hozzánk. Ha nyitott a szívünk, akkor meghalljuk. Elkészített-e a szívünk arra, hogy beszéljen az Úr, beszélünk-e mindennap vele?

4. nap: A vakon született ember találkozá-sa Jézussal

Alapige: János 9:24–41
Ünnep alkalmából Jé-zus a tanítványaival van, amikor találkozik a vakon született em-berrel. A zsidó teológia alapján a betegség a bűn következménye. Jézus elmondja tanítvá-nyainak, hogy a vakság nem a bűn büntetése, Isten más céllal adta. Az ember lelki érte-lemben vakon születik. Istent nem ismerjük, nem láthatjuk. A vakon született embert vaksá-

ga miatt kiközösítették. Az Isten pedig a kö-zösséget szereti. Jön Jézus, elvégezi rajta Isten munkáját. A Siloám tavába küldi, hogy mossa meg szemeit. Meg kell mosakodni ah-hoz, hogy lássunk. Le kell mosni a bűneink-et! Lehajolt hozzá, megkérdezte: „Hiszel te az ember fiában?” A vak azt felelte, hogy „Hiszek Uram!”, és leborulva imádtá őt. Olyan szeretet van az Istenben, hogy nem hagyja tovább kínlódní az embert. Megnyi-totta a testi szemeit, azután a lelki szemeit, mert az Úr az egész embert szeretné me-ggyógyítani. Hiszek-e én az ember fiában? A vakon született hisz Jézus Krisztus szavában, nem kételkedik, pedig megtámadták a hitét. Jézus Krisztus ítélet végre jött a világra, hogy akik vakok, lássanak. Kegyelmes ítélet

ez. Azért jött az Úr Jézus, hogy hitre juthas-sunk. Ha őszintén elmondjuk Jézus Krisztus-nak a magunk fogyatékoságait, lelki fogyá-tékosságainkat, megnyitja szemünket.

5. nap: Tamás találkozása Jézussal

Alapige: János 20:24–31

A tanítványok addig hittek Jézus Krisztus-ban, amíg együtt voltak. Látták! Hitetlenek lettek, amikor Jézus megfeszítettett. A feltá-madott Krisztus megerősítette a hitüket. Bezárt ajtón keresztül – mert Istennél nincs le-hetetlen – megjelenik közöttük Jézus, de nincs velük Tamás. Később Tamásnak elmondják a feltámadás történetét, de nem hiszi el. Jézus újra megjelenik közöttük, Tamáshoz fordul. Nem tapos rá hitelensége mi-att, hanem azt mondja: „Nyújtsd ki a kezedet! Ne légy hitetlen, hanem hívő!” A hit kegyelmi ajándék, az Úr Jézus munkája. „Boldogok, akik nem látnak és hisz-nek.” Isten teremt hívó szívet az emberbe. Az

egész hitéletünket Jézus Krisztusra kell épí-teni, mert Nála nélkül nem mehetünk az Atyához. Mennyei Atyára van szükségünk, aki törődik velünk, lehajol hozzánk. Ne le-gyünk elbizakodóak! Alázattal kell Isten elé állni mindennap, kell kérni, hogy Szentlelke által szóljon hozzánk, és vezessen. Amit Isten Tamásnak mondott, azt nekünk is mond-ja.

A Jézussal való találkozások során láthatjuk, hogy Istennél nincs lehetetlen, Ő szereti a bűnös embert. A hitetlenkedő hitet megerősí-ti, ha abban az Úr Jézusban hiszünk, aki ma-gát feláldozta, hogy örök életünk legyen. Az Úr meg tud tartani hitben, ha hittel rábízuk az életünket!

dr. Albert Andrásné

Óvodai beszoktatás

Kisfiam, Csabi szeptembertől óvodás lett! Nem volt ismeretlen számára a Száz Juhocskai Óvoda, hiszen szinte minden nap járt itt, mikor együtt jöttünk a testvééréért, aki idén már iskolás lett. Mégis volt bennem egy kis izgalom, hogy hogyan fog menni az a bizonyos beszoktatás? Nagyon ragaszkodó, bújós kisfiú, mindenki kételkedve kérdezgette, aki ismerte őt, hogy mi lesz vele az óvodában?

Az első 1-2 hétben nem nagyon akart mellőlem elmozdulni, majd ahogy az óvónénik tanácsolták, úgy mentem el az oviból egyre hosszabb időre. Az elváláskor nagyon sírt, én pedig már kintről mindig Jézushoz imádkoztam, hogy legyen Ő is vele, ő nyugtassa meg a kis lelkét. Ugyanakkor tudtam, hogy a legjobb helyen van, és az óvónénik nagy szeretettel és figyelemmel fordulnak felé ebben a számára szokatlan helyzetben. Persze én is rájöttem, hogy a sírás egy idő után inkább már csak nekem szól, ha már nem lát, hamar megnyugszik. Magam is meglepődtem, hogy Csabi végül a vártnál egyre jobban feloldódott, és bizalmába fogadta, megszerette az óvónéniket, a gyerekeket.

Mikor megyek érte, kivétel nélkül mindig fülig érő szájjal mosolyog, és ragyog a kis arca. Persze tudom, hogy ez nem csak nekem szól, hanem az oviban átélte élményekről tanúskodik. Egy igazi kis mosolyalbum, lelkesen meséli, hogy kikkel barátkozik, mit játszottak, hogy mindent megevett, amin sokszor meglepődök, mert otthon nagyon válogatós.

A beszoktatás során a reggeli játék, torna, tízórai után alkalmam volt bent lenni a gyerekek délelőtti áhítatán is. Ilyenkor a kis óvodások körben ülnek a szőnyegen. Együtt imádkoznak, énekelnek, hallgatják az Igét, amit a gyerekek nyelvén adnak át nagy-nagy szeretettel az óvónénik. Érezni lehet, hogy itt sokkal több történik, mint egy óvodai foglalkozás, „itt van Isten köztük”, és szinte tapint-

ható a szeretet ebben a meghitt légkörben. Nagy örömmel készültünk az Óvodavasárnapra, szívemben a már sokszor átélt örömmel, amit megtapasztalhattunk az elmúlt évek során, mikor még a kislányom is ott volt az óvodás biznyságtévők között. Sok kisgyermek még ki sem látszott az Úr asztala mögöl, de annál nagyobb bátorsággal énekeltek, a nagyobbak pedig már hosszabb igeverseket is idéztek.

Nagyon hálás vagyok az óvoda valamennyi dolgozójának, hogy sok fáradtsággal, hozzáértéssel és nagy szeretettel terelgetik a gyermekeket, és mindezt Istentől való elhívásként végzik. Szolgálat és egyben misszió is munkájuk, példájukon és azon keresztül amit a gyerekek „hazavisznek” az óvodából a szülöket is megérintheti Isten szeretete, hívása. „...megtalálod, ha teljes szívedből és teljes lelkedből keresed Őt.” 5 Móz 4,29.

Agostonné Bíró Mónika

Szeretotthonban

2011 júliusában, az érettségi vizsgák terhe után egy hetet tölthettem el Órbottyánban, a Juhász Zsófia Református Szeretotthonban, egy rövid önkéntes szolgálatban, de ez a szolgálat inkább tanulás és ismerkedés volt a számomra, mint olyan szolgálat, amivel én segíték. Miért gondolom így?

Gimnáziumi éveim után egy évet Németországban fogok eltölteni önkéntes diakóniai szolgálattal, és előtte szerettem volna megismerni a fogyatékkal élők világát. A kezdeti félelmem után hamar rá kellett jönnöm, hogy ha az ember nyitott szívvel érkezik, akkor nincs mitől félnie, hiszen nagyon sok szeretetet kaphat.

Ezt a sok szeretetet kaptam én is mind alkalmi kollegáimtól, mind pedig a Szeretotthon lakóitól, akik az első perctől elfogadtak. A hét folyamán megismerhettem az egész Intézetet. Az első napon bejárhattam az Otthon

minden csoportját, a többi napon pedig az Otthon mindennapjaiba tekinthettem bele, amely mindig hordoz valami újdonságot: mindig van egy kis feladat, egy kis kihívás is. Az én hetemen, amikor Örbottyánban voltam, a belga önkéntesekre való készülődés határozta meg a mindennapokat. Ez a készülődés járta be a foglalkozásokat, hiszen belga és magyar zászlókat festettünk a lakókkal, megismerkedhettünk a belga himnusszal, és a hét végére a Belgiumot és Magyarországot ábrázoló kép is elkészült.

Részt vettem az egész Otthon életében, de talán a Barnabás csoportnál voltam a legtöbbet. A Barnabás házban a mindennapok egyszerű teendőit ismerhettem meg, és talán ezért is, a legtöbb lakó a második-harmadik nap már várt és szeretettel köszöntött.

A délutánokat leginkább az udvaron való beszélgetések határozták meg, hiszen amikor elsétáltam egy beszélgető csoport előtt, mindig kaptam egy üdvözlő szót, amelyből valamikor egyórás beszélgetés alakult ki. Elolvashattam egy interjút is, amelyből megismerhettem azt, hogy mikor például én belépek az Otthon kapuin, hogyan látnak engem a gondozottak, és mit „várnak” el tőlem. Ezek egyszerű dolgok: szeretet, valódi odafigyelés, tenni akarás vagy akár csak egy őszinte, igaz szó.

Miután ezt a lapot elolvastam, úgy éreztem, még inkább tudtam azt, hogyan kell éreznem, és mit kell, hogy tegyek. Így a napok nagyon hamar elteltek. Csak azt vettem észre, hogy péntek lett, és megy a buszom. Mikor kiléptem a kapun, éreztem, hogy itt

olyan embereket ismerhettem meg, akiktől tanulhattam, és a képzeletbeli batyumba – amit Németországba viszek – sok-sok hasznosat tehettem. De ezeket nem csak Németországban, hanem majd később, a „NAGYBETŰS életben” is használhatom majd!

Gyatyel Péter

Hitmélyítő hét

Az októberi hitmélyítő héten Biatorbágyon Jób könyve került tanulmányozásra. Szeretném megosztani a testvérekkel, amit ott Isten kegyelméből megérthettem.

Jób neve azt jelenti: megtámadott ember. Támadás alatt van a hite és az élete. Ez a könyv az Istentől való bölcsességről szól, és nem csak a nyomorúságról. Sok szó esik a szenvedésről, és hogy miért hatalmaskodik a gonosz, de nem ez a központi gondolat. A Sátán vádolja Jóbot és az Urat. Jób ismerte Istent, nem átkozta meg, és soha sem lett vakká. Ragaszkodott Teremtőjéhez. Elihu fiatal létére azt mondta: a szenvedés világossá tesz dolgokat, amit az ember ilyenkor lát meg. Isten uralma tökéletes, hatalmassága és bölcsessége a teremtett világban van. Jób az ember példája, hogy milyennek kellene lenni. Bizott az Úrban, feddhetetlen volt, ami nem azt jelenti, hogy büntelen, hanem sokat tud Istennel kapcsolatban, ami kihat a magaviseletére. Látta, hogy rászorul a kegyelemre, tudta, hogy bűnbánattal rendezheti az életét. A Sátán szerint Istent csak az ajándékaiért szeretik az emberek. Itt láthatjuk Jób hűségét. A barátok rossz tanácsadók voltak, azt mondták, mindaz, ami történt, Jób bűnei miatt van, Isten ítélje meg, de kárörvendően mondták a magukét vég nélkül. Nem segítettek elhordozni a nehezét. Jób élete kifáradt, olyan volt, mint egy céltábla. Odáig jutott, hogy kérte az Urat, bocsássa meg bűneit, vagy vegye el az életét. Bátorításra lett volna szüksége, de Bildad Isten igazságát hangsú-

lyozta, a múltból hozza dolgait, a jövőt temeti. Problémája nem oldódott meg, már nem felel, nem vitatkozik, némán hallgat. Nem tetszik Istennek a némaság: kezelésbe veszi az életét, rávezeti, hogy kicsoda is az ember, hol a helye, mire is van hatalma... Semmire! Isten célja, hogy helyreállítson. Szeretetéből vannak a mélységek, történnek dolgok, hogy még több áldást tudjon adni. Jób eljut a bűnbánatra, és szenvedésének Istenét dicsőíti.

A mi életünk is ugyanilyen: hullámzik a hit-életünk, ha a problémák elhatalmasodnak, elcsüggedünk és elfáradunk. A kérdés, hogy mennyire hagyjuk munkálkodni a bölcs és szerető Istent? Mennyire csüggedünk el a kísértés idején? Vigasztalást és segítséget mi hogyan adunk és kapunk? Kitől várjuk az életünkre a megoldást?

Boldog, győzelmes élet akkor van, ha csatlakozunk Istenhez. Kegyelme által vagyunk képesek ellenállni a gonosznak. Isten gyermekei az irgalmas szeretet képviselői, és nem a haragnak megőrzői. A múltnak többnek kell lenni, mint egy emlék, de a ma tegnappá lesz. Jézus elegendő a tegnapiakra és a mánkra. A mát arra használjuk, hogy növekedjünk az Úrban, és fölkészültek legyünk a holnapra.

Gilicza Pálné

„Nyomorúságomban az Úrhoz kiáltottam... kiáltásom fülébe jutott.” 2 Sám. 22,7

Szeretnék bizonyosságot tenni arról, hogy hallgatta meg az Úr a kérésemet egy nehéz élet-helyzetben.

Nyuka Istvánné Erika vagyok. 49 éves. Huszonhatodik éve vagyok rokkant nyugdíjas. Férjemmel és 28 éves lányommal élünk együtt. Itt születtem Fótón, és itt is laktam mindig. Új életet 1993-ban kaptam az Úrtól. Azóta vagyok tagja a Fóti Református Gyülekezetnek, és járok az alkalmainkra. A családomban én vagyok egyedül, aki befogadta az Úr Jézust.

Huszonhárom éves koromban lettem beteg. Ez a betegség egy autoimmun betegség, ami gyógyíthatatlan. Egy gyulladásozó állapot, ami az ízületeket támadja meg, és erős fájdalommal, deformitással jár. Az ízületek elkopása miatt már 11 műtéten vagyok túl (protézisek, rögzítések). Hála legyen az Úrnak, hogy megengedi az orvostudomány fejlődését, mert a protézisek nélkül már járni sem tudnék. Sajnos a gyulladás már a gerincem nyaki részét is tönkretette. Elcsúsztak a csigolyáim, ezért szükség volt erre a műtetre, hogy lerögzítsék.

Mikor kiderült, hogy műteni kell, különben a lebénulás veszélye fenyeget, kicsit megijedtem. De az Úr hamar megvigasztalt. Ezzel az ígéjével indultam ennek a próbatételnek: „Boldog az, akinek Jákob Istene a segítsége, és Istenében az Úrban van a reményisége.” Rábíztam ezt a műtétet is (ahogy az előzőeket is) a mi Mennyei Atyánkra. Tudtam, hogy Nála van a legjobb kezekben az életem. Ő mutatta meg az orvost is, aki műtött. Tudtam, hogy sokat kell várni a műtétekre, de ilyen sok időre nem számítottam. Három és fél évet vártam, mire sorra kerültem. Ez idő alatt sokszor fogyatkozott meg a türelmem, amit újabb bátorító igékkel erősített meg az

Úr: „Tollaival betakar téged, szárnyai alatt oltalmat találsz, pajzs és páncél a hűsége.” (Zsolt. 91,4) És mivel közösségbe szerkesztett minket az Úr, nem kell egyedül harcolnunk. Ezért kértem a testvérek imádságát is, amit ezúton is köszönök.

Ez az időszak jó tanulódó volt. Megtanított az Úr arra, hogy egyedül Benne bízva és türelmesen tudjak várni arra, hogy Ő intézkedjen. Mi sokszor, ha problémánk van, azonnal szeretnénk a megoldást, és mindent meg is teszünk. De elfelejtjük a legegyszerűbb megoldást, hogy segítségül hívjuk a mi Urunkat. Hisz csak Ő tud a legtöbbet és a legjobban segíteni.

Ebben az időszakban csak egy kérésem volt Hozzá: ne kelljen lebénelva élnem a hátralévő életemet. De nem csak ezt a kérésemet adta meg az Úr, hanem ennél sokkal többet is. A műtét jól sikerült. Lerögzítették a csigolyáimat, így nem tud megsérülni a gerincevelőm. Elég nehéz volt a műtét utáni két hét, mert mivel szájon keresztül is műtöttek, nem tudtam enni (csak gyomorszondán át), a levegővétel pedig a gégebe ültetett sztómán keresztül történt, ami nagyon rossz volt. Kevés levegőt kaptam, és a sztóma miatt beszélni sem tudtam.

De jó volt megtapasztalni, hogy olyan türelmet és békességet adott az Úr, amit csak Ő tud adni. Megtapasztalhattam a testvérek szeretetét, amivel kísérték a gyógyulásomat. Istennek legyen hála mindezzért.

Bár ezzel a műtéttel nem ér véget a próbatételek sora, mert a betegségem tovább halad, és biztos sok nehézség vár még rám. De tudom, hogy az én Megváltó Uram mindig velem van, és a tenyerén hordoz. Hála legyen Neki ezért. Az Ő erejével tudom hordozni ezt a betegséget. Minden napra ad annyi erőt, amennyire szükségem van, és ennél több nem is kell. Kívánom minden testvéremnek, hogy meg tudják tapasztalni saját életükben az Úr szeretetét és kegyelmét. Ezzel az igével köszöntelek benneteket: „Elég néked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által végeztek el.” 2 Kor. 12,9

Nyuka Istvánné

Imádkozzunk – az imádság szolgálat és nagy szükség van rá! Vegyük komolyan!

- Isten közösségformáló munkájáért gyülekezeteinkben;
- a szeretetintézményekben végzett munkáért, a szolgáltók kitartásáért;
- óvodánk épüléséért-építéséért, az ott nevelkedő gyermekekért és a dolgozókért;
- a Főti Ökumenikus Iskoláért és valamennyi egyházi oktatási intézményéért;
- a gyülekezet vezetőiért, terheik hordozásáért, a gyermekek között végzett szolgálatért;
- a gyülekezetben végzett ének-zenei szolgálatokért, énekkarunk jövőjéért;
- a házasságokért és a Szentlélek munkájáért a családok életében;
- egyházunk és egyéni lelki életünk megújulásáért;
- a missziói munkákért;
- Urunk minden munkásáért, aki nehézségben van;
- a gyászolókért, a megkeseredett szívűekért;
- az előttünk álló adventi időszakért;
- a magyar népért, országunk jövőjéért, vezetőiért.

örömhírlap

A Fót-Központi Református
Egyházkerület Folyóirata

Felelős szerkesztő:

Sebestyén Győző lelkipásztor

Cím: 2151 Fót, Károlyi István út 1.

Tel: (27) 632 540

Fax: (27) 632 540

Honlap: www.fotiref.hu

Hivatali ügyintézés: szerdán és pénteken
de. 8–12h és du. 14–18h között,
valamint istentiszteletek után.

Kedves Olvasók!

Az Örömhírlapban szeretnénk minél több
olyan írást és fotót megjelentetni, mely
gyülekezetünk életét, eseményeit idézi fel.

Ehhez kérünk és várunk észrevételeket,
javaslatokat, leveleket és fényképeket a
lelkészi hivatalba és e-mailcímünkre.

Következő számunk Karácsony
alkalmából jelenik meg.

E-mail: hivatal@fotiref.hu

**A lapot önkéntes adományokból
tartjuk fenn.**

*„Ez a Szentírás igazi megbecsülése,
amikor felismerjük, hogy olyan
bölcesség van benne elrejtve, amely
minden érzékünket felülmúlja és
meghaladja, de ezért mégsem vona-
kodunk tőle, hanem szorgalmasan
olvasva várjuk a Lélek megnyilatko-
zását, és kérjük, hogy adassék ne-
künk, aki megmagyarázza(...)”*

(Kálvin János:
Az apostolok
cselekedetei
magyarázata,
ford. Szabó
András, ford.
átdolg. Domány
Judit)

Állandó alkalmaink

Vasárnap	10:00	Gyülekezeti és gyermek-istentisztelet
Szerda	9:00	Bibliára
Csütörtök	18:30	Imaóra
Péntek	19:00	Ifjúsági óra

Kéthetente csütörtökön	9:30	Baba-mama kör
Minden hónap első keddjén	18:30	Férfióra
Minden hónap harmadik péntekén	17:00	Nőióra

Énekkari próbák

Szólampróbák: hétfőn és kedden
Összpróba: szerda 18:00–20:00

Különleges alkalmaink

- November 1–5. Gyülekezeti csendeshét Berekfürdőn
20. 10:00 Örökkévalóság vasárnapja
26. 10:00–16:00 Egyházmegyei Presbiteri Konferencia
27. 10:00 Presbiterjelöltek bemutatkozása az istentisztelet végén
27. 15:00 Idősek szeretetvendégsége (Advent I.)
- December 4. 10:00 Presbiterjelöltek bemutatkozása az istentisztelet végén (folyt.)
11. 10:00 Presbiterválasztás
- 21–23. 18:00 Bűnbánati istentiszteletek, úrvacsorai előkészítő
24. 16:00 Szentesti istentisztelet a gyerekek műsorával
25. 10:00 Karácsonyi istentisztelet, úrvacsoraszta
26. 10:00 Karácsonyi istentisztelet, úrvacsoraszta

Várakozni, remények közt,
hogy jöjjön az érkezés,
Mindent-mindent jóvátenni
az idő már oly kevés.

Toth Juli: Advent idején

Halovány kis gyertyaláng
a lélek, ki az égre néz:
Kegyelmbe kapaszkodva,
jobbá válni nem nehéz.

Csend mélyéről súg titkokat
felragyogó irgalom,
Míg a szívben túlcserdül,
az álommá lett fájdalom.

